

KOLMETEISTKÜMNES PÜHAPÄEV PÄRAST NELIPÜHA AD 2022

2Kr 3:4–6 (2Ms 4:10–12; Mk 7:31–37)

4 Niisugune usaldus Jumala vastu on meil aga Kristuse kaudu.

5 Meie ei ole ju iseendast kõlblikud midagi lugema oma teeneks, just nagu oleks see meist endist, vaid meie kõlblikkus tuleb Jumalalt,

6 kes on teinud meid kõlblikuks teenima uut lepingut, mitte kirjatähe, vaid Vaimu lepingut, sest kirjatäht suretab, aga Vaim teeb elavaks.

Sissejuhatus

Apostel Pauluse teine kiri korintlastele näib tegelikult olevat (vähemalt) kolmas kiri, kuna Paulus mainib siin üht varasemat, meieni mitte säilinud kirja: «Ma küll kirjutasin teile suures ahistuses ja südamekitsikuses paljude pisaratega, aga ma ei teinud seda selleks, et teid kurvastada, vaid et te mõistaksite, kui väga ma teid armastan.» (2Kr 2:4) Selle kadumaläinud kirja ajendiks on olnud mingid (võib-olla esimeses korintlastele saadetud kirjas käsitletuile sarnased) probleemid Korintose koguduses, kusjuures jääb mulje, et Paulus andis selles kirjas lubaduse peagi taas Korintost külastada – lubaduse, mis jäi täitmata ja mille mittetäitmise pärast ta kartis korintlaste pahameelt.

Nüüd selgitab Paulus uues kirjas, miks ta ei tulnud – selleks, et vältida vastasseisu ja pahandust: «Ma ju tegin endamisi sellise otsuse, et ma ei tule taas teie juurde kurbuses.» (2Kr 2:1) Kiri tundub olevat alustatud (ent mitte lõpetatud) enne eelmisele (kadumaläinud) kirjale vastuse saamist, kuna selle seitsmendas peatükis mainib apostel oma õpilast ja kaaslast Tiitust, kellega eelmine kiri oli tõenäoliselt Korintosesse läikitatud, ja kõneleb rõõmust, millega Tiituselt saadud sõnumid ta täitsid: «Jumal, kes julgustab alandlikke, on meid julgustanud Tiituse tuleku kaudu. See ei olnud üksnes tema tulek, vaid ka julgustus, millega teie teda olete julgustanud, nii et ma veel enam rõõmustasin, kui ta meile jutustas teie igatsemisest, teie kurtmisest, teie innukusest minu pärast.» (2Kr 7:6j)

Tõsi, Tiitus jutustab Paulusele ka kurvastusest, mille tema kiri oli põhjustanud, ent Paulus on veendunud, et viimselt tuleb seegi kõigile heaks: «Sest kuigi ma teid kirjaga kurvastasin, ei kahetse ma seda. Ja kui ma kahetsesingi – ma näen, et see kiri on teid ikkagi mõneks ajaks kurvastanud –, siis nüüd ma rõõmustan. Ma ei rõõmusta, et teie kurvastasite, vaid et te kurvastasite meelearanduseks. Te olete ju Jumalale meelearaselt kurvastanud, nii et meie ei ole teile millegagi kahju teinud. Jah, Jumalale meelearane kurvastus toob meelearanduse päästeks, mida ei kahetseta, maailma kurvastus toob aga surma. Sest vaadake, millise innukuse on teie tekitanud just see, et te Jumalale meelearaselt kurvastasite, millise kaitsekõne, millise meelearaha, millise kartuse, millise igatsuse, millise innu, millise karistuse! Teie olete end kõigiti näidanud puhtana selles asjas.» (2Kr 7:8–11)

Teine kiri korintlastele on väga emotsionaalne ja isiklik, Paulus kõneleb siin nii oma kannatustest ja katsumustest kui oma kutsumusest ja apostiametist¹, näidates, et tema ülesandeks on kuulutada Jumala armu ja lunastust Jeesuses Kristuses. Lunastust, mille eesmärgiks on uus elu tõelises vabaduses ning mille valgus lööb särava seda kirkamalt, mida nõdremad on selle teenistuses olevad tööriistad: «See aare on meil aga saviastjates, et võrratult suur vägi oleks Jumala oma ja ei midagi meist.» (2Kr 4:7)

Apostel kutsub korintlasi hoiduma «võõras ikkes vedamise» eest koos uskmatutega (2Kr 6:14), s.t mugandumast ja samastumast jumalatu maailmaga, ning ennast uss proovile panema ja läbi katsuma (2Kr 13:5), hoidudes kõige kurja eest (2Kr 13:7) ja püüeldes üksmeele, armastuse ja rahu poole (2Kr 13:11). Ühtlasi manitseb Paulus korintlasi heldusele, kutsudes neid (iseäranis Makedoonia koguduste eeskujul) osalema Jeruusalemma kristlaste heaks tehtavas korjanduses (2Kr 8–9).

Kiri on kirjutatud tõenäoliselt 55. aasta sügisel (või 56. aasta alguses) Makedoonias. Kirja kaasautorina nimetab Paulus oma õpilast ja kaaslast «vend Timoteost» (2Kr 1:1).

Keelelisi märkuseid

Usaldus – πεποιθήσιν – sõna πεποιθήσις – «usaldus»² – tuleneb verbist πείθω – «veenma», «veenduma», «veendunud olema», «usaldama», «usalduma», «kuulda võtma», «uskuma».³ Siinses kontekstis võiks tõlkida ka: «usukindlus» või (nagu 1989. aasta Uue Testamendi allmärkuses) «meelekindlus» (vt sisulist analüüsi).

Jumala vastu – πρὸς τὸν θεόν – konteksti arvestades võiks tõlkida ka: «Jumalas» või «Jumala ees» (vt sisulist analüüsi).

Kristuse – τοῦ Χριστοῦ – sõna Χριστός tuleneb verbist χρίω – «võidma», «salvima» – ja tähendab sedasama, mida heebrea מָשִׁיחַ – «Messias», «Võitu».

Meie ei ole ju iseendast kõlblikud – οὐχ ὅτι ἀφ' ἑαυτῶν ἱκανοί ἐσμεν – «mitte et oleksime iseenesest kõlblikud/suutelised».⁴ Sõna ἱκανός tähendab «piisav», «küllaldane», «võimeline», «suuteline».⁵

¹ Siin vastandab Paulus ennast teda tõenäoliselt korintlaste ees halvustanud «ülivõrratuile apostlitele», (2Kr 11:5), kes võisid kas sarnaselt Galaatia kirjas kirjeldatule kuulutada mingit juudiusu sugemetega pseudokristlust või hoopis mingisugust gnostilist «tunnetusõpetust».

² 1968. aasta ja varasemates tõlgetes: «lootus».

³ Samast tüvest on pärit ka sõna πίστις – «usk».

⁴ 1739. aasta Piiblis: «Ei mitte, et meie isseennestest kõlbame»; 1968. aasta piiblitõlkes: «mitte nii, et me oleksime iseenesest võimelised»; 1989. aasta Uues Testamendis: «Asi pole nii, et ma kõlbaksin iseenesest».

⁵ Paulus ei kõnele siin mitte väärilisusest, mida kreeka keeles tähistab pigem sõna ἄξιος, vaid viitab oma nõtrusele, suutmatusel, võimetusele, küündimatusele.

Midagi lugema oma teeneks – λογίσασθαί τι ὡς ἐξ ἑαυτῶν – sõnasõnalt: «endast midagi arvama/pidama». ⁶

Vaid meie kõlblikkus tuleb Jumalalt – ἀλλ' ἡ ἰκανότης ἡμῶν ἐκ τοῦ θεοῦ – võiks tõlkida ka: «vaid meie kõlblikkus/suutlikkus on Jumalast». ⁷

Teenima uut lepingut – διακόνους καινῆς διαθήκης – sõnasõnalt: «uue lepingu sulastena/teenijatena». ⁸ Sõna διάκονος – «teenija», «abileine», «diakon» – tuleneb verbist διακονέω tähendab «teenima», «teenindama», «ümmardama», «aitama», «hoolitsema». Sõna καινός tähistab kasutamata, seniolematut või varasemast paremat, kvalitatiivselt ületavat uut. Sõna διαθήκη – «leping» – ei tähista mitte niivõrd kahe võrdse osapoole kokkulepet, kui võrd kellegi poolt ette nähtud asjakorraldust, näiteks testamenti ⁹ või tingimusi, mida teine pool peab lepingulisse suhtesse astumiseks aktsepteerima.

Mitte kirjatähe – οὐ γράμματος – sõna γράμμα tähistab nii kirjutatud teksti kui kirjatähte.

Vaimu – πνεύματος – sõna πνεῦμα tuleneb verbist πνέω – «hingama», «puhuma» – ja tähistab sarnaselt heebrea sõnale נַחַם nii vaimu, tuult kui ka hingeõhku.

Suretab – ἀποκτείνει – sõna ἀποκτείνω tähendab otsetõlkes «ära tapma», niisiis võiks pehmevõitu «suretab» asemel öelda ka otse: «tapab».

Teeb elavaks – ζωοποιεῖ – sõna ζωοποιέω – «elavaks tegema» – koosneb sõnadest ζῶον – «elusolend» ¹⁰ – ja ποιέω – «tegema».

Sisuline analüüs

Teise korintose kirja kolmas peatükk on hea näide sellest, kuidas apostel Paulus kasutab konkreetset, oma isikuga seotud olukorda, isegi oma probleeme, selleks, et kuulutada evangeeliumi ja oma lugejaid õpetada.

Et tegemist ei ole millegi juhuslikuga, vaid Paulus näeb põhimõtteliselt alati, kõikjal ja kõiges väljakutset ja võimalust evangeeliumi kuulutamiseks, olles valmis end selle nimel ohvrikski tooma, seda näitab tema arutlus kirjas

⁶ 1968. aasta piiblitõlkes: «midagi mõtlema, nagu iseenesest».

⁷ 1968. aasta piiblitõlkes: «meie võime tuleb Jumalalt».

⁸ 1739. aasta Piiblis: «ue seäduisse teenriks»; 1968. aasta piiblitõlkes: «olema uue lepingu sulased».

⁹ Siit ka «Vana Testament» ja «Uus Testament».

¹⁰ Samast tüvest pärinev sõna ζωή tähistab elu ja elus olemist pigem abstraktselt, erinevalt sõnast βίος, mis tähistab enamasti konkreetset kellegi [elatud] elu (Uues Testamendis sageli ka elatist ja eluhüvesid). Niisiis on ζωή «elu minus», βίος aga «minu elu».

filiplastele: «Vennad, ma tahan, et te teaksite: see, mis minuga on toimunud, on evangeeliumile tulnud pigem kasuks, nii et kogu kohtukojale ja kõigile muudele on saanud avalikuks, et ma olen vangis Kristuse pärast. Enamik vendi Issandas on söandanud mu vangipõlve tõttu hakata veel suurema julgusega ja kartmatumalt rääkima Jumala sõna. Mõned küll kuulutavad Kristust kadeduse ja riiu pärast, mõned aga ka heast tahtest. Ühed teevad seda armastusest, teades, et ma viibin siin evangeeliumi eest kostmiseks, teised kuulutavad aga Kristust kiusu pärast, mitte puhta meelega, arvates võivad suurendada mu vangipõlve viletsust. Aga mis sellest! Kui Kristust kuulutatakse igal kombel, olgu tagamõttega, olgu tõemeeli, siis selle üle ma rõõmustan.» (Fl 1:12–18)

Suure osa oma teisest (või kolmandast – vt sissejuhatust) kirjast Korintose kristlastele oli Paulus sunnitud pühendama oma kutsumuse ja apostelliku autoriteedi põhjendamisele (et mitte öelda: õigustamisele) või vähemalt selgitamisele – just see on ka kolmanda peatüki kontekst.

Peatükk algab retooriliste küsimustega: «Kas jälle peame hakkama ennast soovitama? Või on meil vaja, nagu mõnel teisel, soovituskirju teie kätte või teie käest?» (2Kr 3:1) Apostel vastab neile küsimustele kõhklematu eitusega, põhjendades: «Ei, teie ise olete meie kiri, kirjutatud meie südamesse, igale inimesele mõistetav ja loetav.» (2Kr 3:2) Paulus on kindlalt veendunud, et tal pole vaja ennast korintlaste ees õigustada. Ta ei vaja mingeid soovitajaid, kuna tegelikult on asi vastupidi: Korintose kogudus on tema enda loodud ja see tähendab, et sealsed kristlased ise võlgnevad kõik talle.

Tõsi, Paulus astub kohe justkui sammu tagasi, kinnitades, et see pole siiski mitte tema, vaid Kristus, kellele korintlased oma uue elu võlgnevad ja kelle teenistuses tema apostlina seisab: «On ilmne, et teie olete Kristuse kiri, meie teenimistöö läbi valminud kiri, mis ei ole kirjutatud tindiga, vaid elava Jumala Vaimuga, ka mitte kivilaudadele, vaid lihastele südamelaudadele¹¹.» (2Kr 3:3) Selge on aga see, et Paulus ei vaja – nagu võib-olla mõned teised (isehakanud) apostlid – mingeid soovituskirju, kuna tema töö ja selle tulemused kõnelevad iseenda eest.

Nii võiks konteksti arvestades tõlkida järgmise salmi nõnda: «Niisugune [meele-] kindlus aga on meil Kristuse kaudu Jumala ees.» (2Kr 3:4) Pauluse jaoks on inimlikust heakskiidust ja tunnustusest võrreldamatult olulisem teada, et ta võib julge usaldusega seista Jumala ees, kellele ta peab kõigepealt vastust andma ning kellest ta, eriti mõeldes omaenda isiklikule nõtrusele, kõlbmatusele või suutmatusele, täielikult sõltub: «Meie ei

---

¹¹ Paulus viitab siin Jumala töötusele prohvet Jeremija raamatus: «Vaata, päevad tulevad, ütleb Issand, mil ma teen Iisraeli sooga ja Juuda sooga uue lepingu: mitte selle lepingu sarnase, mille ma tegin nende vanematega sel päeval, kui ma võtsin nad kättpidi, et viia nad välja Egiptusemaalt – selle mu lepingu nad murdsid, kuigi ma olin nad võtnud enese omaks, ütleb Issand –, vaid leping, mille ma teen Iisraeli sooga pärast neid päevi, ütleb Issand, on niisugune: ma panen nende sisse oma Seaduse ja kirjutan selle neile südamesse; siis ma olen neile Jumalaks ja nemad on mulle rahvaks. Siis üks ei õpeta enam teist ega vend venda, öeldes: «Tunne Issandat!», sest nad kõik tunnevad mind, niihästi pisikesed kui suured, ütleb Issand; sest ma annan andeks nende süü ega tuleta enam meelde nende pattu.» (Jr 31:31–34)

ole ju iseendast kõlblikud midagi lugema oma teeneks, just nagu oleks see meist endist (vt vastavate keeleliste märkuste juurest ka teisi tõlkevõimalusi), vaid meie kõlblikkus tuleb Jumalalt.» (2Kr 3:5)

Paulus teab ise ja kinnitab ka oma lugejaile, antud juhul mässumeelsetele korintlastele, et ta tõepoolest on «täisväärtuslik» apostel, ent mitte iseendast – võib-olla on siin vihje ka sellele, et need, kes teda kritiseerivad ja/või talle vastanduvad, ongi tegelikult «isehakanud». Pauluse apostliamet pärineb Jumalalt ja Jumal on ka see, kes temalt aru pärib. See tähendab, et sõltumata sellest, millised võivad olla inimeste ootused, tuleb Jumala sõna kuulutada tõeselt, ilma mingeid riukaid kasutamata ja tõde moonutamata, ehk teisiti öeldes: tuleb kuulutada Kristust, mitte iseennast (vrd 2Kr 4:2.5).

Seda Paulus ka teeb, kasutades siin enda ja Korintose koguduse vahekorda, kaasa arvatud probleeme, mis tal nendega suheldes on tekkinud, platvormina ja vahendina kõige tähtsamaks: evangeeliumi kuulutamiseks ja oma õpetuse selgitamiseks. Nähes Korintose koguduses, s.t selle töö viljas, mida ta oli Korintoses teinud, parimat mõeldavat soovituskirja, arendab Paulus sedasama kirja võrdpilti koheselt edasi: Korintose kristlased ei ole mitte ainult tema soovituskiri, vaid tema teenimistöö läbi on nende endi «lihastele südamelaudadele» kirjutatud «Kristuse kiri», s.t Jumala Uus Seadus või Uus Leping, millest oli kuulutanud ette näiteks prohvet Jeremija. Ning edasi: nüüd on Korintose kogudus ise saanud (või vähemalt peaks olema saanud) kogu maailma ees «Kristuse kirjaks», oma uue, evangeeliumile vastava eluga evangeeliumiks – Issanda kirkuse peegelduseks – neile, kes ei ole veel võtnud vastu rõõmusõnumit Kristusest, s.t kelle jaoks Pühakirja tõeline sõnum on endiselt katte all (vrd 2Kr 3:12–18).

Paulus jõuab väga kiiresti ka kõige olulisema teemani, milleks on tema jaoks Vana ja Uue Lepingu ehk [Moosese] seaduse ja [Kristuse] evangeeliumi vahekord. Just seda peab ta silmas «kirjatähe lepingut» «Vaimu lepingule» vastandades (2Kr 3:6). Paulus ei ütle siin midagi pühade kirjade vastu, vaid lähtub arusaamast, et [Moosese] seadus ehk Vana Leping (või Vana Testament) on taoline leping, mis küll määratleb inimese kohustused Jumala ees, ent ei tee inimest võimeliseks neid kohustusi täitma, kujunedes seetõttu paratamatult hukkamõistvaks, lausa surmavaks. Uus Leping on aga Jumala Vaimu läbi kirjutatud mitte enam kivitahvlitele, vaid inimese südamesse, ning seesama Vaim teeb inimese uueks ja tõeliselt elavaks, andes talle väe elada Jumalale meelepärast elu ja olles seega mitte enam surmaotsuseks, vaid armuandmiskirjaks.

Järgnevalt tuleb Paulus taas oma apostliku autoriteedi juurde, näidates, et seda tuleb hinnata võrreldamatult kõrgemaks vanatestamentliku kirjatundja omast (nagu Kristus on võrreldamatult kõrgem Moosesest): «Aga kui juba kirjatähtedega kividesse uuristatud surmateenistus sündis kirkuses, nii et Iisraeli lapsed ei suutnud vaadata Moosese palgesse selle kirkuse pärast, mis ometi oli kaduv, kuidas siis vaimuteenistus ei peaks sündima veelgi suuremas kirkuses?» (2Kr 3:7j)

Seejuures on oluline märkida, et palju tähtsam kui tema autoriteet korintlaste või ükskõik millise inimese silmis on Paulusele äratundmine, et nii võrratult suur ja imeline kutsumus kui see, mis on temale osaks saanud, ei ole antud mitte isiklikuks nautimiseks ega uhkustamiseks või kiitlemiseks, vaid selleks, et anda ennast täielikult selle kutsumuse sisuks oleva sõnumi hoolde: «Sellepärast et meil on selline amet, nagu see on antud meile halastuse kaudu, me ei tüdi ära.» (2Kr 4:1)

Apostliamet – ja selle sisuks olev evangeelium Jumala päästvast armust Jeesuses Kristuses – on nagu nõtradesse ja tihtipeale ka näotutesse astjatesse peidetud aare, «et võrratult suur vägi oleks Jumala oma ja ei midagi meist» (2Kr 4:78). Selle nimel on Paulus valmis isegi surema, kui vaid tema surelikus ihus saaks avalikuks Jeesuse elu (2Kr 4:11) – kõik nende heaks, kellele kuulutama ta teab olevat end saadetud, «et arm üha enamate inimeste tänu kaudu rohkenedes kasvaks Jumala austuseks» (2Kr 4:15).

Paulus ei otsi oma au – ta teab, et ta ei ole iseenesest millekski kõlbulik. Nii on ta isiklikult väga alandlik ja teadlik oma nõtrusest. Ent kui küsimus on evangeeliumi kuulutamises, siis ei jää Paulusel julgusest puudu, kuna tal pole mingit kahtlust selles, kelle teenistuses ta on ning mis teenistusega on tegemist: see on õigeksmõistu- ja elu teenistus, millest sõltub tema kuulajate ja lugejate igavene saatus.¹² Nii võib Paulus täie veendumusega kinnitada: «Meie ei ole ju nii nagu mitmed, kes Jumala sõnaga hangeldavad, vaid meie räägime selge meelega, jah, nagu Jumalast lähtudes, Jumala palge ees, Kristuses.» (2Kr 2:17)

Samasugune selge meel – Kristuse meel (vrd 1Kr 2:16) – peab olema kõigil, kes on kutsutud evangeeliumi teenistusse, viimselt igal kristlasel. Kui kuulutame evangeeliumi tõde ustavalt Jumalale ja Temalt saadud väega, siis ei ole meil vaja kedagi ega midagi karta ega ennast inimeste ees õigustada. Ainus, kelle ees evangeeliumi kuulutaja – või Pauluse sõnu kasutades «Uue Lepingu sulane» – vastutust kannab, on Jumal, ning tema vastutus seisneb selles, et tema kätte on usaldatud ei midagi vähemat kui hukkamõistetutele armuandmissõnumi edasiandmine.

Jutluseks

EELK Kirikukäsiraamatu järgi on Nelipühale järgneva kolmeteistkümnenda pühapäeva temaks «Jeesus – meie aitaja». Pühapäeva sissejuhatuses öeldakse: «Inimene on kutsutud ülistama Jumala nime. Patt takistab meid seda tegemast, kuid Jeesus võib anda meile avatud silmad, kuulvad kõrvad ja Jumala tegusid ülistava keele. Jeesuse teod annavad tunnistust Tema armastusest ja väest aidata hädas olevaid inimesi.»

---

¹² «Aga ma ei taha jätta muljet, nagu püüaksin ma teid kirjadega hirmutada. «Jah, tema kirjad,» öeldakse, «on küll kaalukad ja võimsad, kuid ihulikult meie juures olles on ta nõder ja ta sõna on armetu.» Niisugused arvestagu, et me oleme kohal olles samasugused kui eemalt oma kirjade sõnades.» (2Kr 10:9–11)

Pühapäeva vanakiriklikuks Evangeeliumiks – EELK Kirikukäsiraamatu lugemiskava järgi esimese lugemisaasta Evangeeliumiks (Mk 7:31–37) – on kurttumma tervendamise lugu, mida kiriku traditsioonis on tõlgendatud eeskätt vaimulikult ja sakramentaalselt: lunastamata inimene on nagu kurttum, kes ei kuule ega mõista Jumala sõna ega ole võimeline Teda õigesti teenima ja kiitma; lunastusest osasaamine – iseäranis ristimises – avab inimese Jumala õndsakstegevale sõnale ning teeb kogu tema elust kiituslaulu sellele, kes «paneab kurdid kuulma ja keeletud rääkima».

Esimese lugemisaasta Vana Testamendi lugemiseks (2Ms 4:10–12) on Moosese kahekõne (või isegi vaidlus) Jumalaga: Mooses püüab talle antud ülesandele vastu puigelda, õigustades ennast väitega, et tal on «raskevõitu suu ja raskevõitu keel», Jumal aga ei jäta, vaid manitseb Mooset meeles pidama, et Tema on see, kelle käes on inimese suu, kõrvad ja silmad, ning Mooses ei pea toetuma mitte iseendale, vaid Jumalale – nagu ta ka ei ela sealtpeale enam iseendale, vaid Jumalale ja Jumala poolt talle antud ülesandele.

Siin on sobilik seos Epistliga, mille keskmes on apostel Pauluse teadlikkus ja tunnistus, et tema apostliamet ja selle autoriteet ei rajane mitte temal endal, vaid üksnes Jumala kutsumisel, ning et ta ei ole kutsutud ega läkitatud kuulutama mitte iseennast, vaid üksnes Kristust. Enda juurest astub Paulus kohe sammu edasi, näidates, et sama käib kõigi kristlaste kohta: nad on Kristuse kiri, s.t nende endi südameisse on kirjutatud Jumala Uus Leping, ja nad peavad olema Kristuse kirjaks, s.t kogu oma uue eluga terve maailma ees sõnumiks Kristusest, evangeeliumiks, Jumala kirkuse peegelduseks, et teisedki inimesed pääseksid hukatusest ja saaksid osa andeksandvast armust.

Jutluse võib ehitada üles näiteks järgmiste punktidenä:

1. Paulus pühendab suure osa oma teisest kirjast korintlastele justkui enda õigustamisele: tema jaoks on väga oluline näidata, et ta ei tegutse mitte omaenda autoriteedile tuginedes, vaid nii tema amet kui autoriteet pärinevad Jumalalt. Ta ei kuuluta mitte iseennast, vaid Kristust – ja seetõttu peavad korintlased ka tema kuulutust tõsiselt võtma, kuna sellest ei sõltu midagi vähemat kui nende igavene hingeõndsus. Siin on kahetahuline äärmiselt tähtis meeldetuletus: ühelt poolt evangeeliumi kuulutajale, et ta ei vastuta mitte inimeste, vaid Jumala ees (ja järelikult ei pea muretsema selle üle, kas tema kuulutus inimestele meeldib või ei, vaid julgelt ja ausalt tõde rääkima), ning teisalt kuulajaile, et see, mida neile kuulutatakse, ei ole mitte inimeste, vaid Jumala enda sõna, mille vastuvõtmisest või tagasilükkamisest sõltub kas nende õndsakssaamine või hukatus.
2. Paulus on kindel, et ta ei vaja inimlikku tunnustust ega mingeid soovituskirju – või kui, siis talle piisab sellest «soovituskirjast», milleks on need, kes on tema kuulutuse tulemusel usule tulnud ja päästetud. Paulus näeb ennast teatavas mõttes kirjutajana («Jumala sekretärina»), kes on oma kuulutusega kirjutanud Jumala päästva

armusõnumi, Tema Uue Lepingu, korintlaste «lihastele südamelaudadele». Või õigemini: tegelikult kirjutajaks on Kristus ise, ja tema, Paulus, on ainult Kristuse sulane, tööriist Tema käes. See peab olema iga õige evangeeliumikuulutaja meelsus: me ei kuuluta iseennast, me ei ole midagi iseendast, me oleme Kristuse omad, täielikult Tema käes; meie autoriteet on Kristuse autoriteet ja see on Tema üksi, kes võib ja tahab inimesed päästa, neile hukatuse asemel uue ja igavese elu kinkida.

3. See, et me oleme – nagu Korintose kristlased – Kristuse kiri, tähendab, et ka meie oleme läkitatud maailma kuulutama Jumala armusõnumit, evangeeliumi Jeesuses Kristuses teostunud lunastusest. Me ei saa ega tohi seda sõnumit katte alla panna, vaid peame selle võimalikult selgelt ja laialt teatavaks tegema – peame olema Issanda enda kirkuse peegelduseks (vrd 2Kr 3:18). Kogu inimkond, kes on müüdud patu alla ja pandud kinni sõnakuulmatuse alla (vrd Rm 7:14 ja Rm 11:32), on seeläbi igaveseks surma mõistetud – Kristuses on aga kõigile neile, kes Temasse usuvad ja on Tema Vaimu läbi uuesti sündinud, armu antud ja uus elu kingitud. Mingit suuremat ega paremat rõõmusõnumit olla ei saa – ning meie suur vastutus ja kutsumus seisneb selles, et meie, kristlased, peame kogu oma elu ja olemusega olema heaks sõnumiks Kristusest, sõnumiks, mis on «igale inimesele mõistetav ja loetav» (2Kr 3:2).